

Στις 12 του περασμένου Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε μια φεμινιστική διαδήλωση στην Αθήνα από το συντονιστικό ενάντια στην κουλτούρα του βιασμού (bra-stards, bəflona, λεσβιακή ομάδα αθηνας και άτομα). Η πορεία ξεκίνησε κατά τη μία το μεσημέρι από το σταθμό του Θησείου και κινήθηκε σε δρόμους του κέντρου τελειώνοντας στην πλατεία Κλαυθμώνος. Δεν γνωρίζουμε αν ήταν στο σκεπτικό των διοργανωτριών αλλά το να περάσει αυτό το ποτάμι γυναικών από το σταθμό Μοναστηράκι και τη Βαρβάκειο αποτελούσε μια ευχάριστη πρόκληση στα σημεία πύκνωσης των αθηναϊκών ανδρισμών και απ' την πλευρά μας το χαρήκαμε δεόντως! Οι γυναίκες ευνόπτα ήταν οι περισσότερες στο δρόμο, συνολικά υπολογίσαμε ότι ο κόσμος που κατέβηκε υπερέβαινε τα 600 άτομα. Τα συνθήματα πολλά και ευφάνταστα! Είναι περίτο να πούμε πόσο σημαντική ήταν αυτή η πορεία για τα εγχώρια δεδομένα; Τέτοια πορεία, φεμινιστική, οργανωμένη από αυτόνομες γυναίκες και ομάδες – αν δεν μας απατά η μνήμη μας – είχε να γίνει από τα τέλη της δεκαετίας του '80, όταν ακόμα υπήρχε αυτόνομο γυναικείο κίνημα. Βέβαια σε επίπεδο αριθμών, ποιότητας, πολιτικής επεξεργασίας δεν θυμίζουμε και πολλά άλλα το περιβόλτο '80 αλλά αυτό δεν είναι απαραίτητα πρόβλημα. Ο τρόπος που ανοίγεται και πάλι το λεγόμενο 'γυναικείο ζήτημα' σε σπίτια, δρόμους, καταλήψεις και συνελεύσεις την τελευταία δεκαετία γνωρίζει μια άνθιση, έχει τις δικές του ιδιαιτερότητες και σε σχέση με το ελληνικό περιβάλλον κρίσης, την αριστερή μας κυβέρνηση, την εγχώρια και παγκόσμια επιστροφή στο έθνος θέτουν νέα ζητήματα και προκλήσεις στα πάντα οργάνωσης όλων αυτών των ατόμων και των ομάδων που πολιτικοποιούν και επιτίθενται στην ελληνική πατριαρχία.

Το κείμενο της πορείας έγραφε:

«Η κουλτούρα του βιασμού είναι απόρροια της συνολικής πατριαρχικής κουλτούρας και είναι κομμάτι της καθημερινότητάς μας. Μαθαίνουμε από μικρές να ζούμε και να επιβιώνουμε μέσα σε αυτή. Είναι σε κάθε σεξιστικό αστείο, στη tv, στη μουσική, στη νομοθεσία, στο δρόμο, στις λέξεις και στις συμπεριφορές. Ήτοτε, είναι τις περισσότερες φορές άρρητη, συγκαλυμμένη, ένα κοινό μυστικό.

Η κουλτούρα του βιασμού δεν είναι ένα θεωρητικό σχήμα. Είναι η καθημερινή βιωμένη εμπειρία μας. Θίγει όλα τα σώματα που δεν ανήκουν στις κυρίαρχες αρρενωπότητες. Στο δρόμο, έχουμε να αντιμετωπίσουμε τα ψιτ φιτ, τα «πι...είσαι εσύ?», το κλείσιμο του ματιού, το σφύριγμα, το κούφτωμα στο λεωφορείο και ό, τι άλλο νιώθει ο καθένας ότι «δικαιούται». Στο σχολείο πρέπει να φροντίζουμε μην μας πουν «παρθένες», αλλά ούτε και «εύκολες». Στα σπίτια μας, οι σύζυγοι/γκόμενοι μπαίνουν πάντα πρώτοι πριν τις δικές μας επιθυμίες, οι θελά ή οι οικογενειακοί «φίλοι» θα απλώσουν κέρι και κανείς δε θα το μάθει, γιατί «τα εν οίκω μη εν δήμω» και η ντροπή πρέπει να είναι πάντα δική μας. Στη δουλειά, τα αφεντικά ή ο πέφτουλας συνάδελφος, αυτός που μας υποτιμά, κάνει σεξιστικά σχόλια και εμείς πρέπει να το βουλάνουμε και να είμαστε ευγνώμονες που έχουμε δουλειά. Κρύβεται στα σεξιστικά σχόλια, στις υποδείξεις για το πώς να παρκάρουμε. Όταν εμφανίζονται αυτόκλητοι ιππότες να πουν «μην ενοχλείς την κοπέλα» – οι ίδιοι τύποι που σχολίαζουν και βαθμολογούν τα σώματά μας σαν να είμαστε αντικείμενα, ή που πιστεύουν ότι μια λεσβία θα «έστρωνε» αν είνεκε τον κατάλληλο σις στρεπτη εραστή. Ο καθένας θεωρεί ότι έχει λόγο για τη σεξουαλικότητά μας, καθώς και δικαιώματα πάνω στα σώμα μας και τη συμπεριφορά μας – μας λένε να χαμογελάμε πιο συχνά, να μην είμαστε στριφνές, ξινές, υπερβολικές.

Η "σωστή γυναίκα" είναι ένα ακατόρθωτο ιδανικό, φτιαγμένο από αντιφάσεις και αντικρίσεις φαντασιώσεις. Πρέπει να είναι ωραία αλλά και συνετή, περιποιημένη αλλά όχι και παστωμένη, γατούλα αλλά όχι τσουλά, έμπειρη αλλά χωρίς να έχει πάει με πολλούς κοκ. Ό, τι παρεκκλίνει από αυτά τα στερεότυπα είναι αντικείμενο χλευασμού, παραβίασης, τιμωρίας ή καθίσταται αόρατο (δεν υπάρχεις αφού δε σε κοιτάζω/ σχολιάζω/ παραβιάζω). Αλλά και ότι συγκλίνει στα περισσότερα αυτά τα πρότυπα δε γλιτώνει από τα παραπάνω. Αντίστοιχα, ο "σωστός άντρας", άλλο ένα ιδανικό, σύμφωνα με την πατριαρχία πρέπει να είναι δυνατός, ενεργητικός, κυνηγός θαρραλέος, με ασυγκράτητες ορμές – που πρέπει και δικαιούται να τις εκτονώνει. Το χτίσιμο αυτής της αρρενωπότητας αρχίζει από πολύ νωρίς, με υποδείξεις και παραίνεσις ενός ολόκληρου κοινωνικού περιβάλλοντος, το οποίο φωνάζει «οι άντρες δεν κλαίνε», «δείξε ποιος είναι ο άντρας», και παράλληλα συνανεί ή κάνει τα στραβά μάτια όταν οι άντρες καταφεύγουν στην έμφυλη βία για να επιβεβαιώσουν την κυριαρχία τους. Ταυτόχρονα, η ευθύνη για ό, τι μας συμβαίνει πέφτει πάνω μας. Φταίει το προκλητικό ντύσιμο, το φλερτάρισμα, το μέρος και η ώρα που κυκλοφορούμε, ότι ήπιαμε παραπάνω, ότι θέλαμε να κάνουμε σεξ και μετά αλλάξαμε γνώμη. Άλλα ποτέ δε φταίει αυτός που απλώνει το χέρι του, που ποτέ δε ρωτάει, που...που...

Ο φόβος σχετικά με το βιασμό, πέρα από δικαιολογημένος, συνιστά λειτουργικό στοιχείο της κουλτούρας του βιασμού. Εκπαιδεύόμαστε από μικρά να φοβόμαστε την πιθανότητα του βιασμού και αυτό μας κρατά πειθαρχημένες. Ο φόβος, έχει διαδραματίσει τόσο καθοριστικό ρόλο στην κοινωνικοποίησή μας, ώστε έχουμε πότε να υιοθετούμε στρατηγικές προφύλαξης. Να κουμπώσουμε την ζάκετα για να μην μας προσλάβει το αντρικό ραντάρ ως «αποκαλυπτικά» ντυμένες. Να περιμένουμε να μπει στην πολυκατοικία η φίλη μας που την συνοδεύουμε σπίτι της, ή να κρατήσουμε τον αριθμό του ταξί.

Οι βιασμοί δεν είναι μεμονωμένα γεγονότα, δε συμβαίνουν κάτω από ειδικές συνθήκες, ούτε οι βιαστές είναι ράτσα ειδική. Στο δημόσιο λόγο χαρακτηρίζονται ως «δράκοι», εμείς όμως ξέρουμε πως είναι άντρες καθημερινοί: πατεράδες, σύζυγοι, γείτονες, γκόμενοι, συμφοιτητές, καθηγητές, συμμαθητές, συνεργάτες, αφεντικά, σύντροφοι. Είναι οι άντρες της διπλωνής πόρτας – όχι «τέρατα». Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι στα μη συχνά παρουσιάζονται ως ψυχικά ασθενείς, «ανώμαλοι», μετανάστες, φυλετικά και θρησκευτικά Άλλοι. Έτσι ο βιασμός γίνεται αφορμή για αναπαραγώγη ρατσιστικού λόγου και η ευθύνη ανήκει πάντα κάπου «αλλού», όχι στην μάτσο ελληνική πατριαρχική κουλτούρα.

Για να μην παραμένει η αντιμετώπιση της κουλτούρας του βιασμού μια μοναχική διαδικασία, συζητάμε μεταξύ μας για όλα αυτά, ανακαλύπτουμε πολλά κοινά σημεία, ερχόμαστε πιο κοντά, γινόμαστε πιο δυνατές. Όπως κι αν επιβιώνει το κάθε άτομο μέσα σε αυτό, είναι καλό να ξέρουμε ότι δεν χρειάζεται να είμαστε μόνες. Είμαστε εδώ η μητρά για την όλη. Στηρίζουμε τις εαυτές μας, τις φίλες μας, τις μανάδες μας, τις αδερφές μας, τις γειτόνισσες μας, τις άγνωστες που συναντάμε στο δρόμο μας. Τρανς, σις, μετανάστες, ντόπιες, κορίτσια, αγόρια, τσούλες, χοντρές, ζανθίες, τριχωτές, κάθε ηλικίας, έξω στο δρόμο και μέσα στο σπίτι, όλες μαζί μπορούμε να αντισταθούμε. Μαθαίνουμε να αμυνόμαστε, μαθαίνουμε να το σκάμε, μαθαίνουμε να μιλάμε μεταξύ μας με σεβασμό και να ακούμε τις άλλες. Φτιάχνουμε ομάδες για να διεκδικούμε το χώρο που χρειαζόμαστε.

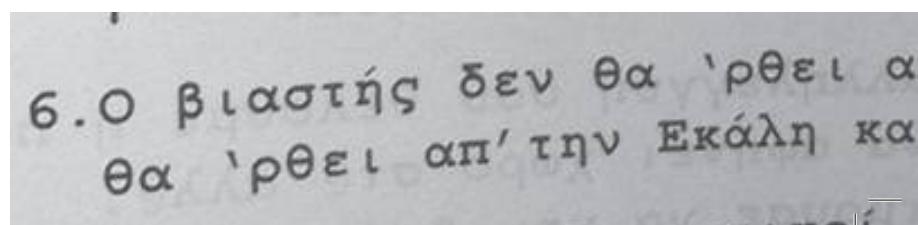
Διαδηλώνουμε ενάντια στην κουλτούρα του βιασμού. Τολμάμε να αμφισβητούμε τα έμφυλα αυτονόητα της επερκανονικής ματούλας, της εθνοπατριαρχικής αηδίας. Κι έτσι, έστω και λίγο, αλαφραίνουμε τις έμφυλες αποσκευές που μας φορτώσαν: την ενοχή, τη ντροπή, το φόβο. Δεν θα σταματήσουμε αυτόν τον αγώνα μέχρι και η τελευταία από εμάς να μπορεί να κυκλοφορεί εκεί έξω, όπως η ίδια επιθυμεί. Γιατί κανένας δεν μπορεί να είναι πραγματικά ελεύθερος, μέχρι να είμαστε όλες ελεύθερες.»

Στις 3 το μεσομέρι της ίδιας μέρας από την πλατεία Βικτώριας ξεκινούσε μια άλλη πορεία καλεσμένη από τη συνέλευση της Αυτονομοτοποίησης Αντίφα με αφορμή την επίσκεψη Ομπάμα στην Αθήνα. Η αντιφασιστική διαδήλωση με κεντρικό σύνθημα ίδια είναι τα αφεντικά, εθνικά-πλανητικά' κινήθηκε προς την πλατεία Αμερικής και τα κάτω Πατήσια, κάποιες από τις γειτονιές των μεταναστών στην πόλη. **«Διαδηλώνουμε ενάντια στο ελληνικό κράτος, τον μιλιταρισμό του και τα σχέδιά του για την Ανατολική Μεσόγειο. Διαδηλώνουμε ενάντια στον πόλεμο και δηλώνουμε ότι δεν πολεμάμε για κανένα στρατό, καμία σημασία, κανένα θέο, καμιά πατρίδα, κανέναν αφέντη. Διαδηλώνουμε ενάντια στα καπιταλιστικά έθνη κράτη και την παγκόσμια σύγκρουση αναμεταξύ τους, όπως αυτή διεξάγεται εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια»**, έγραψε ο προκήρυξη που μοιραζόταν. Και παρακάτω:

«...το ελληνικό κράτος εξαρχής έβλεπε τις εξελίξεις που ξεκίνησαν στη Μέση Ανατολή από το 2003 και μετά, με πολύ καλό μάτι. Όντως, το 2003, την ίδια στιγμή που «ο ελληνικός λαός» ήταν απασχολημένος να κατεβαίνει σε «αντιπολεμικά συλλαλητήρια» με μπροστάρη τον Κώστα Λαζαρίτη, το ελληνικό κράτος επέτρεψε στις ΗΠΑ να κρημαποιήσουν τη βάση στη Σύρδα για να πραγματοποιήσουν την εισβολή στο Ιράκ. Την ίδια στιγμή, το τουρκικό κράτος δρούσε με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο: προβλέποντας το είδος των προβλημάτων που θα αντιμετωπίζει στο μέλλον, είχε απαγορεύσει στις ΗΠΑ τη χρήση της βάσης στο Ιντσιρλίκ.

Από τότε έχουν περάσει δεκατρία χρόνια. Αυτό που φοβούνταν το τουρκικό κράτος, αυτό που ήλπιζε το ελληνικό κράτος, έχει γίνει πραγματικότητα. Το Ιράκ έχει διαλυθεί – η Συρία επίσης. Κατά συνέπεια το τουρκικό κράτος αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα: έναν διαρκή εμφύλιο πόλεμο στο εσωτερικό της επικράτειάς του, έναν διαρκή πόλεμο στα νότια σύνορά του και έναν διαρκή πόλεμο στο εσωτερικό της τουρκικής αστικής τάξης. Το ελληνικό κράτος από τη μεριά του λαμβάνει πολύ σοβαρά υπ' όψη τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το τουρκικό. Ο βασικός στόχος του ελληνικού κράτους είναι από τη μια η περαιτέρω υποδαύλιση των τουρκικών προβλημάτων, πχ με την υποστήριξη του κουρδικού αγώνα. Από την άλλη το πλασαρίσμα στην περιοχή έιστι ώστε καμία ευκαρία να μην μείνει ανεκμετάλλευτη. Φυσικά όλα αυτά με παράλληλη ταχύρρυθμη εκπαίδευση του «ελληνικού λαού» περί των διαρκώς μεταβαλλόμενων «εθνικών δικαιών». Είναι γι' αυτό που από το 2009 και μετά το ελληνικό κράτος ανακάλυψε το ζήτημα της «ΑΟΖ» και της Ανατολικής Μεσογείου. Είναι γι' αυτό που από το 2009 και μετά ανακάλυψε το ζήτημα των «υποθαλάσσιων κοιτασμάτων πετρελαΐου». Είναι γι' αυτό που προχώρησε στη σύναψη σχέσεων που πρωτίστως θα ήταν ανήκουστες, όπως η σχέση με το Ισραήλ και τη στρατιωτική δικτατορία της Αιγύπτου. Είναι γι' αυτό που διεξάγει διαρκείς στρατιωτικές ασκήσεις με δύο ποιον από αυτούς βρίσκεται πρόθυμος. Είναι γι' αυτό που πιπλάζει τις «τουρκικές παραβιάσεις» με εμετική εμμονή. Είναι τέλος γι' αυτό που παρά τη «δημοσιονομική κρίση» ετοιμάζεται να αγοράσει καινούρια πολεμικά πλοία και αεροπλάνα με άγνωστο – πλην όμως «αναγκαίο» – κόστος.

Η περίπτωση του ελληνικού και του τουρκικού κράτους μπορεί να μας δείξει από τη μια τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η στρατηγική των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή και από την άλλη ότι η παγκόσμια διακρατική σύγκρουση δεν έχει μόνο έναν παίκτη. Τα έθνη κράτη της περιοχής συγκρούονται

αναμεταξύ τους επιδιώκοντας τα δικά τους «εθνικά συμφέροντα». Νομίζουμε ότι αυτή η σύγκρουση θα συνεχιστεί. Νομίζουμε ότι θα σχύνεται όλο και περισσότερο. Και φυσικά δεν χρειάζεται να το πούμε: είναι αυτή η σύγκρουση και όχι το «χρέος» ή το «προσφυγικό» που αποτελεί το βασικό θέμα των συζητήσεων του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών και των κυρίων Ομπάμα και Λαβρόφ. Ο πόλεμος στη Συρία προσεγγίζει μια νέα φάση: η σύγκρουση με το «ισλαμικό κράτος» επομένεται να εξαφανιστεί και να αντικατασταθεί από τη σύγκρουση μεταξύ πραγματικών κρατών. Το ελληνικό κράτος επομένεται να επιδιώξει τα συμφέροντά του. Και παζαρεύει με τους άμεσα ενδιαφερόμενους. Προφανώς σε αυτούς τους «άμεσα ενδιαφερόμενους» δεν περιλαμβάνεται η εργατική τάξη της χώρας.

Η διάλυση της Μέσης Ανατολής και τι μας νοιάζει εμάς. Το μεγαλύτερο πρόβλημα της περιγραφής της διακρατικής σύγκρουσης που προηγήθηκε, δεν είναι αυτό που φαίνεται με την πρώτη ματιά, ότι δηλαδή είναι πολύ τερατώδης για να γίνει πιστευτή. Αντιθέτως, το μεγαλύτερο πρόβλημα της περιγραφής που προηγήθηκε είναι ότι ήδη είναι πιστευτή από μεγάλα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Βέβαια ο καθένας πιστεύει ότι πιστεύει με τον τρόπο του. Νομίζουμε ωστόσο πως δεν αδικούμε κάποιον αν επισημάνουμε ότι αυτή τη στιγμή είναι πολλοί αυτοί και αυτές που είναι έτοιμοι και έτοιμες να διακρίνουν μια «λύση των προβλημάτων τους» στην διακρατική σύγκρουση και τον πόλεμο. Κοιτάξτε για παράδειγμα το περίφημο «προσφυγικό ζήτημα». Όλοι ξέρουν ότι οι «πρόσφυγες» προκύπτουν από τη συνεχίζομενη διάλυση της Μέσης Ανατολής. Και όλοι κοιτάζουν να βγάλουν ότι μπορούν από τις σχετικές ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις: τα ωφέλη ξεκινούν από ένα ξεροκόμματο για διάφορους «ακαδημευτικούς» φύλακες στρατοπέδων συγκέντρωσης με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και καταλήγουν σε εκατομμύρια ευρώ για τις ΜΚΟ και τους «επικειρηματίες» πάσης φύσεως που έχουν αναλάβει τη «σύτιση» και τη «στέγαση» των προσφύγων. Το «προσφυγικό ζήτημα» είναι μια περίπτωση όπου «η θέση της χώρας», που μας έλεγαν στο σχολείο, δηλαδή η ανάμιξη του ελληνικού κράτους στο μεσανατολικό σφαγείο, γίνεται πηγή ατομικών εσόδων.

Το ελληνικό κράτος έχει απολύτως υπ' όψη αυτού του είδους τις συνδέσεις, την άρρητη συναίνεση στα ποεμάκια του σχέδια εφόσον αυτά μπορούν να μεταφραστούν σε ατομικά κέρδη με τον ελάχιστο δυνατό κίνδυνο. Ο Νίκος Κοτζιάς, που από βαθύ αριστερό κράτος έγινε υπουργός εξωτερικών δίκως να τον ψηφίσει κανένας, σε ένα από τα βιβλία του περιέγραφε το θέμα ως εξής:

[Πα «κατώπερα στρώματα»] συχνά, επιλέγουν αντί των κοινωνικών αγάνων, τη διεθνή αναβάθμιση και προάσπιση του κράτους τους ως μια άμεση, γιατί όχι και πιο εύκολη, επιλογή υπεράσπισης των κεκτημένων, ακόμη και διεύρυνσής τους. Αυτή είναι η βάση πάνω στην οποία πολλά αριστερά κόμματα επέλεξαν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά και σε άλλες περιπτώσεις, να υποστηρίζουν ακόμη και την κάκιστη επιλογή του πολέμου. Αυτά είναι και τα πλαίσια, αλλά και ο μηχανισμός αποδοχής, όπως τα λαϊκά στρώματα μιας κοινωνίας, της ύπαρξης κοινών εθνικών ζητημάτων με τις κυρίαρχες σε αυτήν ομάδες. Πρόκειται για μηχανισμό πλαίσιο που όταν υποτιμήθηκε από τα κόμματα της αριστεράς το πλήρωσαν με την απώλεια δεσμών με τις ευρύτερες «λαϊκές μάζες», ενώ όταν το πήραν υπ' όψη, όπως στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, μεγαλούργησαν.

Μεγαλούργησαν πράγματα! Οι εκανοντάδες χιλιάδες νεκροί της κατοχής, ο λιμός πεσσώρων ετών, η εξόντωση των εβραϊκών, αλβανικών και μακεδονικών πληθυσμών της Μακεδονίας και τελικά η τεράστια εργατική ήπτα του «εμφυλίου πολέμου»: Είστι εννοεί ο κύριος Κοτζιάς το «εθνικό μεγαλείο», έτσι το εννοούσαν και οι τότε «ηγέτες» των «κατωτέρων στρωμάτων». Αδιαφορούμε βέβαια γι' αυτούς τους «ηγέτες». Εμάς μας νοιάζουν οι νεκροί και οι ήττημένοι, αυτοί που άφησαν τα κόκκαλα τους σε βουνά και αυτοί που πέθαναν από την πείνα. Μας νοιάζουν αυτοί που αρνήθηκαν να πολεμήσουν για οιδίποτε εκτός από την επανάσταση και αυτοί που καλωσόρισαν τους Αθηναίους αστούς μετά τα Δεκεμβριανά με τη φράση «Μεγάλη Ελλάδα θέλατε ε; Τώρα θα τη μετρήστε πόντο πόντο!».

Δεν είναι οι πρόγονοι ούτε του Κοτζιά ούτε του Ζαχαρίδη ειπούτο εδώ! Είναι οι δικοί μας πρόγονοι: εκείνοι και εκείνες που εξαιτίας αυτού που ήταν, εξαιτίας της θέσης από την οποία αναγκάστηκαν να δράσουν, εξαιτίας των πραγμάτων που αναγκάστηκαν να υποστούν, στάθηκαν ενάντια στο ελληνικό κράτος και τα σχέδια του Υπήρχαν τέτοιοι στην Ελλάδα, όπως θα υπάρξουν και τώρα. Τα σχέδια του ελληνικού κράτους είναι σχέδια πολεμικά, είναι σχέδια ματωμένα, είναι σχέδια που θα περάσουν πάνω από τα κορμά της εργατικής τάξης. Είναι σχέδια που βρίσκονται σε εξέλιξη. Και στα χρόνα που έρχονται οι συμβιβασμοί με αυτά τα σχέδια θα γίνονται όλοι και πιο αδύνατοι. Γ' αυτό από τώρα πρέπει να αρχίσουμε να το λέμε ξεκάθαρα: Σιχαίνομαστε τα εθνικά συμφέροντα, είναι τα συμφέροντα των αφεντικών μας! Φτύνουμε τις «Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες» τους! Οικόπεδα στη θάλασσα βλέπουν μόνο τα αφεντικά! Καγκάζουμε μπροστά στις «συμμαχίες» τους! Λες και μπορούν να «συμμαχήσουν» σκυλιά λυσσασμένα! Περιγέλαμε τις θεωρίες της εξάρτησης, δεν πιστεύουμε σε «τρόικες» και «μηνημόνια»! Το ελληνικό κράτος έχει τα δικά του συμφέροντα, τα δικά του σχέδια, και είναι όλα εναντίον μας! Σιχαίνομαστε τον πατριωτισμό, δεξιό και αριστερό, δεν πάμε στον στρατό, μισούμε το ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του!

Αυτή η προκήρυξη περιέγραφε με τρόπο συνοπτικό και αρκετά κατανοπότο λοιπόν το με ποιον τρόπο συνδέεται το ζήτημα του «προσφυγικού ζητήματος» με αυτό των επιθετικών εξωτερικών σχεδιασμών του ελληνικού κράτους, σχεδιασμούς που μας νοιάζουν για πολύ άμεσους τρόπους, αφορούν το τι θα γίνει με τα τομάρια μας. Με έναν έυστοχο και συγκινητικό τόνο στο τέλος η προκήρυξη πρότεινε έναν τρόπο που συνδέεται το παρελθόν των 'έννων', των προδοτών του έθνους του παρελθόντος με το δικό μας παρόν και μέλλον. Αναμενόμενο ήταν με τέτοιες... παράξενες αναλύσεις που πάνε κόντρα στις κρατικές αιφνιδίες η διαδήλωση αυτή να διεξαχθεί με λίγους και καλούς, 250 άτομα περίπου. Σημασία έχει, όμως, πως διαδόθηκε αυτή η παραδόξως πρωτότυπη άποψη από την αυτονομε αντίφατη και άλλους αντιφασιστικούς πυρήνες της πόλης, δημόσια και διυπότατα, οργανωμένα και με πείσμα, τρόπος που υπόσχεται ότι θα τεθεί ξανά και ξανά μέχρι να βαρεθείτε να μας ακούτε και να μας βλέπετε!

